

Sörgyári capriccio Sopron

A XX. századi próza nagy mestere volt Bohumil Hrabal, akinek élete pont olyan volt mint egyik fő műve, a Sörgyári capriccio. Capriccio ugyanis azt jelenti, hogy szeszélyes, csapongó, kötetlen formában írt zenemű. És ugyan szöveget írt Hrabal, de mégis zene volt. Dallammal, ritmussal, mesékkel, legendákkal. Író volt, művész volt, szenvedélyesen önálló. Mikor Clinton az amerikai elnök Prágába érkezett, üzent, hogy találkozni szeretne vele. Hrabal visszaüzent: Minden délután 3 óra után az Arany Tigrisben vagyok megtalálható. - Az amerikai elnök kénytelen volt ott meglátogatni, ha nem akart lemondani e történelmi találkozásról. A találkozóról készült fotó a mai napig látható a sörözőben.

De hogy jön ide Sopron? Az író a Táncórák idősebbeknek és haladóknak című novellájában, felfedi, hogy novellája hőse járt Magyarországon, sőt Sopronban is. "… inkább kitanultam a malátafőzést, és elindultam vándorútra Magyarországra, ah, Sopron, hogy ott milyen gyönyörű sörgyár van, …" így szól az idézet. Sajnos a sörről nem szól, csak a gyárról, de ez pont elég, hogy Sopront a világirodalom dicsőségébe emelje. Azt meg csak sajnálom, hogy a soproni sörgyár illetékesei sem most sem korábban nem olvasták Hrabalt. Pedig ajánlottam nekik.

2017-ben kérésem meghallgatásra talált és a Heineken Hungária Zt. valamint a Sopron-Fertő-táj Turizmusáért Egyesület jóvoltából emléktábla került a soproni sörgyár falára.

http://www.kisalfold.hu/soproni_hirek/bohumil_hrabal-emlektablak_avattak_a_soproni_sorgyar_falanal_-_fotok/2512854/

Végül jöjjön egy idézet tőle:

„Lesem, figyelem az egyszerű embereket. Beszélgetünk, mesélünk egymásnak, és én megint megtalálom majd a fonalat, a kristályt, amelyet majd csepp alakúvá kerekíthetek. Mindig is az volt az érzésem, hogy azok az egyszerű emberek, akik tudnak krumplit kapálni, s eljárogatnak a kiskocsmájukba, vagyis azok, akik egészen egyszerű életet élnek, sokkal többet kapnak az élettől, mint az intellektuelek felsőbbrendűségét, mert aki alul van, az nekem mindig sokkal többet mondott az életről, mint bármely intellektuel. Az intellektuel rendszerint csak tudja, az egyszerű ember viszont mélyen meg is éli a dolgokat. Nos, az én embereim ott nyüzsögnek az utcákon, vagy ott ülnek a kerskói sörlócákon, s én gyakran összefutok velük. Ők az én hőseim. Ha már a világon vagyok, hát azért vagyok itt, hogy ha nem is mindenki, de néhányan azok közül, akikkel érintkezem, olyan kurázsival ruházzanak föl, hogy minden nap érdemes legyen élnem.”